

Győri László

A kapuban

Herceg, tehát most
itt vagyok,
adtál egy várost,
nem nagyot,

de benne szállást,
langy lakást,
lakáshoz állást,
pénzrakást.

Hálásnak kéne
lennem, ám
nem csüngök cserébe
szent imán.

Nem leszek hálás
semmiért.
Bálványimádás
hátha sért.

Ne légy, te herceg,
kicsinyes,
zúdítsd a verset,
úgy szeress!

Néhány barátot
adj, akik
majd a karátot
növelik.

Ujjamon gyűrű,
parttalan,
színtiszta, sűrű
sárarany.

Jöjjenek néha
oldani
magányomat, ha
túl teli.

Jönnek néhányan,
oldozunk,
piros szobámban
sakkozunk.

Majd ha a parti
véget ér,
s a fű, a vízparti,
földbe tér,

s nyugszik örökre,
mert a rét
hantját gép ökle
verte szét,

helyét lakópark
tölti be,
a napozónak
nincs helye,

akkor majd végleg
alkonyul,
másra cseréllek,
jöjjön új.

Elmegyek innen,
meg ne bánd,
hogy bíztál bennem,
és mi várt?

Jótéteményed
érte gáncs,
most már keményebb
tetre váltst!

Üss, ha kicsordul
vérem is.
Fáj, de nagyobb úr
messze visz.

Itt hagylak titkon,
lábhegyen,
súlyod ennyit nyom,
hercegem.

Jónás könyve

Szolt az Úr, s az Ajak imádkozott,
szolt, prédikált, szolt és kiáltozott,
csinált úgy, ahogy Isten kérte tőle,
Jónás könyvével búcsúzott előre.
Láttam, a látnok csak lenne példának
fájdalmas írül eme poétának.
És láttam írva vért is, csobogót,
békében múló kései utód
a régi háború ködlő idejében
bűnhődni érte erős erejében,
még ép torokkal, erővel erében.
És jött az új vér, a zuhogó,
és néma lett, mint néma lobogó,
de elnémulni nem tudott a néma,
szólalt papíron, hangosabbat írva
a nagy csöndben, mint mások jó torokkal,
részeg ésszel és szédítő borokkal,
hangosabbat, annyira hangosat,
hogy a szavak idáig hangzanak,

hogy él Jónás, mert/és áll eleve
Ninive és Ninive, Ninive.

A kislány kérdez

Istenem, elestél?
Havas a hátad.

Istenem, elestél?
Véres az arcod.

Istenem, elestél?
Nem tudsz lábra állni?

Istenem, elestél?
Nem fázol a járdán?

Istenem, elestél?
Mi van a szemekkel?

Istenem, elestél?
Miért van becsukva?

Miért nem válaszolsz?

Neveletlen világ

Megsértett, erre, lám
meg van sértődve rám.
A pimasz, a gonosz
ha üt, ha fölpofoz,
ártatlan, – a varangy,
a bűnös az te vagy.

Mi gyógyít? A közöny.
Ne láss, hallj, ne köszönj!
Ne légy udvarias,
aki él, úgysem az.
Neveletlen világ,
átnézek rajtad. Át!